

Biserica rămășiței și credința pionierilor

19 februarie 2008

Gili Cârstea

Nu de puține ori am auzit exprimată dorința unora de a vedea predicată și trăită în biserică azi credința pionierilor adventiști. Contestând doctrinele și practicile curente ale bisericii, anumiți critici dintre noi propun o întoarcere la punctele de credință ale pionierilor, ca o garanție că astfel biserică ar reveni în grația divină. Ei consideră că prezența servei Domnului în mijlocul bisericii garantează corectitudinea doctrinală și standardul moral înalt, necesar îndeplinirii misiunii.

Mărturiile acelei perioade descoperă însă aceeași împotrivire față de adevăr, aceeași reticență față de lumina nouă trimisă din cer ca și în zilele noastre. Cei care cunosc istoria noastră de după 1888, așa cum este descrisă de până inspirată, știu că acea generație a poporului nostru se face vinovată de aceeași rușinoasă alungare a lui Hristos din mijlocul bisericii Sale ca și aceea din vremea prezenței Lui pe pământ.

În secvența de istorie pe care o aduc astăzi în fața voastră veți observa că ceea ce s-a întâmplat la Minneapolis nu a fost o izbucnire întâmplătoare și singulară de pasiuni clericale, declanșată de “diferențe de personalitate,” așa cum le place unora să creadă. Rebeliunea din 1888, ca și aceea a lui Core, Datan și Abiram, avea rădăcini adânci, și provenea dintr-un spirit nefast, cultivat ani de zile și care gonise viața spirituală din comunitățile noastre.

La câțiva ani după 1888, Ellen White vorbește din nou despre situația de la Minneapolis, dezvăluind felul în care îngerul a împiedicat-o să se retragă de la acea sesiune și explicația lui pentru ceea ce se întâmplă acolo:

„Conducătorul meu a spus: ‘Vino după mine.’ Am fost dusă în locuințele unde erau cazați frații noștri. Am ascultat discuțiile lor, remarcile făcute la adresa mea; mărturiile făcute la acea sesiune erau comentate. Willie White era acuzat și prezentat într-o lumină batjocoritoare. Am putut identifica pe vorbitori după vocile lor. A.T.Jones era tratat la fel, ca și E.J.Waggoner.

„Călăuzitorul meu a spus: ‘Unde este rugăciunea fierbinte și căutarea lui Dumnezeu cu inimă umilă pentru lumină?’ Am ascultat în diferite camere remarcile sarcastice, comentariile necreștinești, afirmațiile excitate, exagerate,

făcute doar pentru că exista o deosebire cu privire la legea din Galateni. O, consecvență, te-ai depărtat tu din mijlocul adventiștilor de ziua a șaptea? După ce am ascultat cuvintele ușuratice, necreștinești, mi-a fost comunicată lucrarea mea.

„Mi s-a spus că acest spirit adună putere de ani de zile, iar influența lui nesănătoasă este la lucru, alungând viața spirituală din bisericile noastre. La întâlnirile lor de lucru exista ușurătațe, superficialitate, glume – un spirit care aduce mânia lui Dumnezeu. Mi s-a făgăduit că dacă voi sta credincioasă la postul datoriei mele, Domnul mă va susține spre a-mi face lucrarea încredințată. Brațele Sale veșnice mă vor susține, dar va trebui să duc solia pe care mi-a dat-o Domnul indiferent dacă oamenii vor dori sau nu să o audă. Am încercat să fac acest lucru. Am trimis vorbă că doresc să vorbesc sâmbătă dimineață, și am vorbit; nu am părăsit adunarea decât atunci când mi-am terminat lucrarea. Mi-am prezentat mărturia în Battle Creek, dar niciunul dintre frații mei nu a avut curajul moral să stea alături de mine, să retracteze sau să mărturisească faptul că au mers pe un drum greșit, că au judecat greșit pe frații lor și pe mine” (The EGW 1888 Materials, 296).

Cred că ați remarcat explicația îngerului pentru atmosfera de împotrivire de la Minneapolis. Spiritul batjocoritor față de lumină și adevăr fusese la lucru ani de zile, iar acum a explodat într-o împotrivire pe față, greu de explicat la un popor care trăia și respira doar din lumină nouă și adevăr prezent.

Deși la acea dată toate doctrinele majore ale bisericii fuseseră stabilite, lumina soliei 1888 o făcea pe sora White să declare lucruri stranii pentru frații ei:

„Noi am auzit vocea Domnului mult mai clar în solia care a fost prezentată în ultimii doi ani... Abia am început să avem o slabă licărire despre ce înseamnă credința” (RH 1 martie 1890).

„Cu dragoste și cu teamă spun celor în fața cărora stau astăzi [delegații la sesiunea Conferinței Generale din 1890] că există multă lumină pentru noi, și că odată cu primirea acestei lumini vor veni mari binecuvântări” (Ms 36, 1890).

„Ei (poporul lui Dumnezeu) vor vedea tot mai multă lumină, iar ea va continua să crească din ce în ce mai strălucitoare până în ziua aceea măreață” (Ms 24, 1890).

Să spui bisericii că “abia am început să avem o slabă licărire despre ce înseamnă credința,” când credința adventă fusese deja definită clar, era o mare încumetare, pe care frații nu o puteau interpreta decât într-un singur fel: “Sora White s-a schimbat.”

Ea nu se schimbase; doar primise cu toată inima lumină nouă, începutul soliei care urma să lumineze pământul cu slava lui Dumnezeu, și în fața căreia toate celelalte doctrine păleau. Dar pentru cei care nu țin pasul cu lumina, ci se baricadează în spatele adevărului deja cunoscut, orice înaintare în adevăr este văzută ca o trădare, ca o schimbare a vechilor hotare.

Oricât de explicită și categorică a fost, ea nu a reușit să-i convingă pe frați că solia 1888 este începutul marii strigări. La doi ani după Minneapolis ea onora însărcinarea divină, declarând în fața conducătorilor bisericii adunați în sesiune că “există multă lumină pentru noi, și că odată cu primirea acestei lumini vor veni mari binecuvântări.”

Reacția a fost previzibilă și rapidă. Frații au ales să o trimită în Australia, ca să fie siguri că lumina multă și marile binecuvântări nu vor pune în pericol lucrarea și doctrina bisericii. Ea a plecat, înțelegând clar că ei nu vor să mai fie deranjați de purtătorii unei solii incomode.

Au obținut exact ceea ce au dorit. Lumina multă și marile binecuvântări n-au mai venit, iar biserica a rămas până astăzi la doctrinele stabilite înainte de 1888, iar în multe diviziuni ale bisericii mondiale chiar și acelea sunt tratate cu destulă suspiciune.

Aceasta fiind situația, de ce ar visa cineva la credința bisericii din acea perioadă, când lumina și binecuvântările cerești au fost refuzate cu atâta încăpățănare, în ciuda prezenței fizice a celei prin care Dumnezeu a condus această mișcare la proeminență internațională?

Dreapta radicală condamnă apostaziile stângii liberale, și cheamă biserica înapoi la credința și practicile acelei generații de pionieri, fără să înțeleagă că acea generație este principala vinovată pentru confuzia prezentă care afectează biserica, pentru lipsa de lumină nouă și marile binecuvântări aduse de primirea ei. Acea generație de pionieri a alungat pe Hristos din biserica Sa și a pregătit astfel calea pentru creștinismul popular neputincios, pentru evlavie fără putere și zelul fără pricepere care sufocă biserica de azi.

Pentru mai bine de un secol biserica rămășiței a supraviețuit doar cu “slaba licărire” despre ce înseamnă credința. Fără lumina pe care cerul a dorit să o trimită în 1888 putem bloca lucrarea lui Dumnezeu pentru încă un secol, și putem să ne întoarcem la credința și practicile oricărei generații de adventiști, dar nu vom vedea marile binecuvântări pe care le are Dumnezeu pregătite pentru un popor care va onora caracterul Său în ultima bătălie din jurul neprihănirii.
